भ्रातृभावेन पृथिवीं भुङ्क्ष्व पाण्डुसुतैः सह । अकुर्व्वन् वचनं तस्य नूनं शोचति पुत्रकः ।
तदिदं समनुप्राप्तं वचनं दीर्घदर्शिनः । अहन्तु निहतामात्यो हतपुत्रश्च सञ्जय ।
द्यूततः कृच्छ्रमापन्नो लूनपक्ष इव द्विजः । यथा हि शकुनिं गृह्य क्षिप्त्वा पक्षौ च सञ्जय ।
विसर्ज्जयन्ति संहृष्टास्ताड्यमानाः कुमारकाः । लूनपक्षतया तस्य गमनं नोपपद्यते ।
तथाऽहमपि संप्राप्तो लूनपक्ष इव द्विजः । क्षीणः सर्व्वार्थहीनश्च निर्ज्ञातिर्ब्बन्धुवर्ज्जितः । १८०
क्वां दिशं प्रतिपत्स्यामि दीनः शत्रुवशं गतः ।
इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि धृतराष्ट्रविलापे नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्येवं धृतराष्ट्रोऽथ विलप्य बहुदुःखितः । प्रोवाच सञ्जयं भूयः शोकव्याकुलमानसः ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ योऽजयत् सर्व्वकाम्बोजानम्बष्ठान् कैकयैः सह । गान्धारांश्च विदेहांश्च जित्वा कार्य्यार्थमाहवे ।
दुर्य्योधनस्य वृद्ध्यर्थं योऽजयत् पृथिवीं प्रभुः । स जितः पाण्डवैः शूरैः समरे बाहुशालिभिः ।
तस्मिन् हते महेष्वासे कर्णे युधि किरीटिना । के वीराः पर्य्यतिष्ठन्त तन्ममाचक्ष्व सञ्जय । १८५
कच्चिन्नैकः परित्यक्तः पाण्डवैर्न्निहतो रणे । उक्तं त्वया पुरा तात यथा वीरो निपातितः ।
भीष्ममप्रतियुध्यन्तं शिखण्डी सायकोत्तमैः । पातयामास समरे सर्व्वशस्त्रभृतां वरं ।
तथा द्रौपदिना द्रोणो न्यस्तसर्व्वायुधो युधि । उक्तयोगो महेष्वासः शरैर्ब्बहुभिराचितः ।
निहतः खड्गमुद्यम्य धृष्टद्युम्नेन सञ्जय । अन्तरेण हतावेतौ कृतेन च विशेषतः ।
अश्रौषमहमेतद्वै भीष्मद्रोणौ निपातितौ । भीष्मद्रोणौ हि समरे न हन्याद्वज्रभृत् स्वयं । १९०
न्यायेन युध्यमानौ हि तद्वै सत्यं ब्रवीमि ते । कर्णस्त्वस्यन्तमस्त्राणि दिव्यानि च बहूनि च ।
कथमिन्द्रोपमं वीरं मृत्युर्युद्धे समस्पृशत् । यस्य विद्युत्प्रभां शक्तिं दिव्यां कनकभूषणां ।
प्रायच्छद्द्विषतां हन्त्रीं कुण्डलाभ्यां पुरन्दरः । यस्य सर्प्पमुखो दिव्यः शरः काञ्चनभूषणः ।
स शेते निहतः सङ्ख्ये कर्णस्त्वरिरिसूदनः । भीष्मद्रोणमुखान् वीरान् योऽवमन्य महारथान् ।
जामदग्न्यान्महाघोरं ब्राह्ममस्त्रमशिक्षत । यश्च द्रोणमुखान्दृष्ट्वा विमुखानर्द्दितान् शरैः । १९५
सौभद्रस्य महाबाहुर्व्यधमत् कार्म्मुकं शितैः । यश्च नागायुतप्राणं वज्ररंहसमच्युतं ।
विरथं सहसा कृत्वा भीमसेनमयाहसत् । सहदेवञ्च निर्ज्जित्य शरैः सन्नतपर्व्वभिः ।
कृपया विरथं कृत्वा नाहनद्धर्म्मचिन्तया । यश्च मायासहस्राणि विकुर्व्वाणं जयैषिणं ।
घटोत्कचं राक्षसेन्द्रं शक्रशक्त्या निजघ्निवान् । एतांश्च दिवसान् यस्य युद्धे भीतो धनञ्जयः ।
नागमद्वैरथं वीरः स कथं निहतो रणे । रथभङ्गो न चेत्तस्य धनुर्वा न व्यशीर्य्यत । २००
नचेदस्त्राणि निर्ज्जेतुः स कथं निहतः परैः । कौ हि शक्तौ रणे कर्णं विधुन्वानं महद्धनुः ।
विमुञ्चन्तं शरान् घोरान् दिव्यान्यस्त्राणि चाहवे । जेतुं पुरुषशार्द्दूलं शार्द्दूलमिव वेगिनं ।
ध्रुवं तस्य धनुश्छिन्नं रथो वापि महीं गतः । अस्त्राणि वा प्रणष्टानि यथा शंससि मे हतं ।
न ह्यन्यदपि पश्यामि कारणं तस्य नाशने । निहन्मि फाल्गुनं यावत्तावत् पादौ न धावये ।